

Душан Пејчић

Мушки
дневник

Београд,
2014.
ДЕРЕТА

Сейшембар

3. септембар

Ја се зовем Стефан Лука Лазаревић и ово ће бити мој дневник.

АКО НЕКО НАЂЕ ОВУ СВЕСКУ А НИЈЕ ЈА,
НЕКА ЈЕ ОДМАХ ВРАТИ МЕНИ!

Милан каже да његова сестра пише дневник већ неколико месеци и да га стално закључава. И још каже да она у њему пише свашта нешто важно шта јој се дешава сваки дан. Једном је провирио преко њеног рамена и видео на врху стране пише драги мој дневниче. Свашта! Мени је то смешно. Ја то никад нећу написати. И још каже да ју је видео како у њему црта нека црвена срца и розе цветиће, а једном је приметио како је кришом од маме узела кармин, намазала уста и пољубила га! Бљак!

Мислим, сви смо заљубљени у ту Миланову сестру Ивану из осмог три, али ко би рекао да она љуби папир од свеске. Што не изабере неког од нас. Ево рецимо мене, па нека ме пољуби. Али без кармина.

Ја нећу да ми дневник буде тако са цветићима. Хоћу да буде прави мушки дневник. Хоћу и ја да пишем сваки дан, да не заборавим када се нешто деси, па после прочитам и знам шта је било некад. Као оно што не могу да се сетим када смо разбили у фудбалу оне пацере из шестог један.

А заборавио сам и оно кад сам био први пут на дербију. Мислим, не заборављам ја све. Неке датуме знам у по ноћи. Дванаестог децембра пре пет година мама је отишла од оца, мислим

од нас двојице, а 15. маја пре четири године пољубио сам Сашку. Шестог марта сам дао онај го на утакмици против петог један који је и Лана видела. Ето, нека сад остану ти датуми овде у дневнику ако их некад заборавим.

Рећи ћу Милану да сам и ја почео да пишем дневник, па ако каже Ивани, можда ме и заволи.

Е да... десило се још нешто важно. Пре два дана сам пошао у шести разред.

Прочитао сам ово што сам написао, свиђа ми се ово, писаћу сутра опет!

7. септембар

Данас је Милан после школе био код мене. Показао сам му ову свеску и рекао да ће то бити мој дневник и да ћу у њему писати и о њему. Онда сам му прочитао шта сам написао. Као најбољи мој друг он може да зна шта пишем јер ионако зна баш све о мени. Добро, не баш све. Не зна да сам једном кришом код њега вирио кад се Ивана пресвлагачила, а он био у продавници. Врата су била мало одшкринута, она мени окренута леђима. Онда је узела четку и почела да чешља своју дугу црну косу. Нешто је запуцкетало из чешља и ја сам осетио мирис јабуке. Не знам откуд али је мирисало на оне зелене. И стомак ме некако чудно заболое. Нешто се згрчио. Неки трнци као мрави у њему. А није бол. Више нека слаткоћа. А опет као да болуцка.

Кад сам му прочитао, одмах се бунио што ја то хоћу да мене његова сестра пољуби. Он не воли и срамота га је што смо ја и остали другари заљубљени у њу. Рекао је да ће, ако не обришем, рећи Ивани да сам заљубљен до ушију у њу. То би ме било баш срамота, али сам пред њим, као, оловком то прешарао. Наравно да нисам. Какав је то дневник ако у њему не пишем само истину.

Онда сам и решио да му ипак нећу никад читати све. Нас двојица се знамо од првог дана првог разреда и он ме је тешио кад је мама отишла те зиме. Ако се бунио због Иване, то онда значи да не смем више никад да је поменем у дневнику, а ја то нећу.

Али Миши и Декију нећу читати ништа. Они би ме само зафркавали и испричали својој старијој браћи, а онда би ме разбили од шала на мој рачун. Врло грубих.

8. септембар

У школи смо имали први пут час географије. Нова наставница је читала наша имена. Кад је дошла до мог, питала ме је оно што ме сви питају, како то да имам два имена, па додала:

– Стефане Лука, да ниси ти неки племић можда?

Раније сам објашњавао много пута да мајка и отац нису могли да се договоре које име да ми дају, па су се и посвађали око тога, па су се помирили тако што су ми дали имена која су обоје предложили. А онда ми је досадило да свима то увек причам и објашњавам па сам наставници географије рекао:

– Не знам, питајте моје родитеље грофа и грофицу.

Другари су се насмејали а наставница ме је строго погледала испод наочара. Старији другари кажу да је она много опасна. Толико је не воле да ни надимак нема! Да ли је добро што ме је већ запамтила, не знам.

Стварно ме муче та два имена. Мајка ме зове само Стефан, а отац само Лука. Нисам ни Стефан, а нисам ни Лука. А јесам обојица. Другаре мрзи да ме зову тако дугачко па користе час једно, час друго. Ни они не могу да се одлуче. Наставници исто не знају шта да раде јер у одељењу постоји још један Стефан и још један Лука. Никад не знам на кога мисле када прозову или викну ако правимо неки неред. Ако викну Стефане или Лука, ја не реагу-

јем, а ако викну оба имена, ова двојица се пресецају. Учитељица је још у првом разреду првог дана решила тај проблем:

– Ја ћу тебе звати Лукас.

То ми се допало. Али ни данас не знам да ли је то било Лука С. или Лукас.

Та наша учитељица је стварно била дивна. Звала се Смиља и причала нам је да је име добила по неком цвећу. Не знам које је то и како изгледа, али ако је она тако добра, онда мора да је то цвеће шеф свих цветова.

Приспавало ми се, наставићу сутра...

10. септембар

Тај 1. септембар пре пет година један је од дана које одлично памтим. Испао ми први зуб. Пошао сам у школу. Заљубио се у Јелену. Зуб ми је израстао кроз нов, Јелена ме одавно не воли. Једино још увек идем у исту школу. Е, да! Тада сам и упознао Милана, Мишу и Декија.

На приредби су нам нека велика деца нешто певала, а ја сам једва чекао да упознам учитељицу и да нас она одведе у учионицу и да јој ја покажем како сам се спремио за први дан школе и научио да певам „Миш је добио грип, па је сео у цип...“ Толико сам био нестрпљив да сам био убеђен да ће ми учитељица одмах дати петицу чим чује како ја то лепо певам... Када сам угледао учитељицу, одмах сам схватио да је то МОЈА учитељица. Била је лепша од свих осталих. Млада, црвеноко-са, насмејана, лепа...

Тад сам упознао Мишу. Док нас је учитељица смештала по клупама, један дечак је плакао испред врата. У ствари није плакао него је вриштао, обливен сузама, и викао како он неће у школу и како је то нека грешка и како он има само шест година

и како тек за дванаест дана пуни седам... После много убеђивања, склопљено је примирје између њега и родитеља и Миша је сео у клупу, али је поред њега села његова мама јер је то био Мишин услов да уђе у учионицу.

А онда се десила катастрофа! Један од дечака је устао и гласом славуја почео да пева МОЈУ ПЕСМУ о мишу и ципу. Био сам разочаран и љут на њега. Како је само смео да отпева песму коју сам ја спремио? Толико сам био љут да сам запамтио да се зове Милан.

Док сам седео тужан због отете песме, поглед на девојчицу која је седела у реду до мог допринео је да истог момента заборавам на љутњу према Милану... овако је то било:

Окренем се и угледам... две кикице, две црвене машинске око њих, пеге по лицу, бела кошуљица са чипканом крагницом, карирана сукњица, беле доколенице и сјајне црвене ципелице. А учитељица је пита:

– Шта би ти, душо, одрецитовала?

А душа јој одговара:

– Ја сам Јелена и рецитовала вам песму „Ау, што је школа згодна“.

Видео сам да нешто говори, али је чуо нисам ништа. Кад је завршила то што је говорила, седе и погледа ме. То је моменат када сам стекао своју прву љубав. Брзо је окренула главу од мене и високо подигла прђасти носић и потпуно ме дотукла.

Док сам ја студирао Јеленине кикице, учитељица је ставила прст на уста и показала нам да будемо тихи. На прстима је пришла једном дечаку који је спавао на свом првом часу у првом разреду. Било је после подне и било је вруће... Учитељица га је помиловала по коси и нежно позвала по имену: „Дејане... пиле мало, пробуди се.“

Ето, зато памтим све тако добро, али нека мој дневник чува да не заборавам.

12. септембар

Данас ме Милан позвао телефоном. Био је сав узрујан да сам га једва разумео шта прича. Прво сам помислио да се десило нешто страшно. Шапутао је:

– Стефане Лука... дођи брзо код мене... Ивана... отишла код другарице... оставила дневник на столу.

Није требало два пута да ме зове. Трчао сам до његовог стана. Стајали смо на вратима Иванине собе и гледали у њен дневник на столу као на највећу тајну овог света. Био је тамноцрвен и дебео. Ја сам први пришао и узео га у руке и помирисао. Мирисао је на одшкринута врата Иванине собе.

Питао сам Милана да ли њему тај дневник мирише на јабуке.

Милан ме погледао као да сам ванземаљац, отео ми га из руке и отворио. Провели смо не знам колико времена листајући и понешто читајући. Разочарао ме њен дневник. Све неке слике певача и глумаца, неки стихови које не разумем, нека срца, неке реченице о љубави и све тако нешто безвезе. Једино ми била позната песма „Плави чуперак“. Мој дневник је много бољи!

Тада сам схватио да Ивана није за мене. О чему бих ја причао с њом кад једва да познајем те неке групе и глумце? И решио сам да се одмах одљубим од ње!

Док сам се разочаран враћао кући, налетео сам испред зграде на Лану. То је она што су Деки и Миша заљубљени у њу. Стално причају о њој. Млађа је од нас годину дана. Не виђам је у школи јер је у супротној смени. Она стварно има очи као кестен. Овако смо причали:

– Ђао, Лана!

– Ђао, Лука Стефане!

Први пут ми моје име звучало некако другачије. Некако наопако. Некако, нико га није тим редом изговорио. Некако сам јој први пут чуо глас са те близине. Допало ми се. Име. Глас.

– Тражила сам те код куће. Имаш ли збирку из математике за пети? Пита моја мама.

Чуо сам само оно да ме је тражила.

– Не знам. Збирка? Математика? Погледаћу.

– Хвала ти.

– Ђао, Лана!

– Ђао, Лука Стефане!

Опет! Баш ми се допало. Ново име. Глас. Од данас сам заљубљен у Лану. Не смем да кажем Миши и Декију.

13. септембар

Данас сам наместио заседу Лани у улазу. Знао сам кад јој се завршавају часови. Није ме видела сакривеног иза степеништа. Чекала је лифт. А ја сам чекао жмарце. Кад се изненада окренула и видела ме, дочекао сам их. Сада сам био сто посто сигуран да сам заљубљен. Ако ја не знам, жмарци знају. Е, да... и срце ми је лупало као лудо.

14. септембар

Данас сам опет био у заседи. На љуљашци испред зграде. Кобајаги сам се љуљао и кобајаги нисам гледао кад је наишла. А стварно сам видео да ме је погледала и насмешила ми се. Сетио сам се да сам од Декијевог старијег брата чуо да права љубав боли. Е, па, и мене је ово болело. Али некако слатко, не онако болно.

16. септембар

Географичарка је поделила данас десет јединица. Наравно да сам ја био први прозван. И то са оба имена и комплетним презименом. Нисам знао да бекнем. Спустила је наочаре и рекла:

– Е, па, Стефане Лука Лазаревићу, ево теби једна јединица као Хималаји!

Остале јединице су биле као Монблан, Килиманџаро, Алпи. Моја највећа!

Остатак дана сам се тешио тако што сам гледао кроз прозор на часу физике, а на биологији сам пребирао по глави своје раније девојке. Не би ваљало да Лана чује за неку девојчицу коју сам ја заборавио. Кренуо сам редом по разреду.

Јелена. Први разред. Мене је у школском дворишту најчешће јурила. Највише ме тукла. Убола ме оловком у руку кад сам јој узео гумицу без питања. Највише ме је зафркавала док сам носио протезе. Тада смо раскинули.

Сашка. Четврти разред. Прва девојка коју сам пољубио. То је оно када ме Декијев старији брат Аца саветовао како се то ради. То је било баш давно.

Цеца. Трећи разред. Замало да ми буде девојка. Али је мноооооого била уображена.

Ивана. Четврти, пети и шести разред, до јуче. Добро. Она је осми и у јуну иде из школе.

Заборавио сам Данку. Предшколско. Била ми је девојка само једно послеподне.

Мислим, нисам ни неискусан, а нисам ни неки шоња.

Е, да, и Сања. Она ми није девојка. Она је моја најбоља другарица са којом седим од првог разреда. Она је стварно добар друг. Помаже ми у школи. Позајми све што заборавим. Подели своју ужину са мном. Када пишемо саставе за 8. март, прво напише мени па себи. То уради боље него што бих ја иако не познаје моју мајку. Шапуће ми кад одговарам. Данас није могла ништа код оне без надимка. Увек се враћамо заједно из школе. Увек ме зове кад њена мама прави колаче. И њена мама ме много воли. Кад одем код Сање, њена мама ме увек мази и грли. А то лепо ради.

Она ми највише помаже око мојих девојака. Све сазна о њима што ја хоћу и носи им моја писамца. Чува те моје тајне иако у разреду нико не воли оне тајне које нико не зна. Нас двоје смо добра комбинација. Ја напишем писамце, а она га на одмору однесе девојчици којој треба. Њен је задатак и да ми после каже шта је рекла девојчица кад је прочитала шта пише. Не знам само зашто је Сања некад помало весела кад ми доноси одговор у коме нека девојчица не жели да ми буде девојка.

18. септембар

Данас су девојчице плакале на часу историје. Ми дечаци нисмо. Мада се мени нешто чудно стегло грло. Вероватно сам га прехладио јер смо на одмору играли фудбал па сам пре часа попио хладне воде.

Професорка историје Доротеа воли да нам прича неке историјске приче. Данас нам је причала причу о краљу Милутину и принцези Симониди. Како је њен отац византијски цар Андроник Други Палеолог, због примирја са српским краљем, овом за жену дао Симониду која је имала само пет година. Тада су се девојчице удавале са дванаест. Наставница каже да је то као када би се сада наше девојчице удавале. Дечаци су се смејали на то а девојчице гадиле. И још нам је рекла да је Милутин био старији од ње четрдесет година и да је већ био ожењен. И како су је одвели далеко од родитеља и како није знала језик. Како је Симонида покушавала неколико пута да побегне у манастир, али су је увек налазили и враћали. Док нам је све то причала, у разреду је била тишина као кад географичарка испитује и дели оне планинске јединице. Баш тада је прво Сања шмркнула поред мене, а ја помислио како ме баш нешто стеже у грлу од оне хладне воде што сам пио за време одмора. Још нам је причала

како је Милутин саградио четрдесет цркава и обновио многе манастире. Волимо ми Доротеине приче. Некад су ми лепше него кад гледам неки филм.

На одмору смо после зафркавали девојчице. Да је стварно време да се удају. Што су оне искористиле да нас добро изудару по леђима говорећи нам да смо ретарди и клинци који се ништа не разумеју у љубав.

Ја сам после код куће размишљао о љубави баш! За све је крива књига о Тому Сојеру коју сам управо прочитао и, наравно, Лана. Волим да читам лежећи. Тако лакше затворим очи и гледам филм у глави. Наравно да нисам Том Сојер у Америци пре толико година! Али замишљам како бих ја завео Лану као он Беки Тачер.

Смислио сам неколико сценарија:

1. Удари ме ауто на улици, наравно не много јако, али морам у болницу у којој ме увију скоро целог да ме буде страшно видети... (Лана ми долази у посету и говори ми како брине за мене и како је одавно заљубљена у мене и како то тек сад сме да ми каже...)
2. У истој улици спасавам Лану од аутомобила који јури тако што је у последњој секунди повучем за руку... (наравно, тог момента ме она заволи свим срцем...).
3. На школској утакмици, пред препуним гледалиштем, постижем одлучујући го у последњој секунди утакмице (у овој варијанти чак Лана и не мора бити присутна, можда је лепше да јој то испричају другарице, више пута).
4. На школском излету безнадежно губимо остатак групе и ја својом сналажљивошћу решавам проблем. Е, ово сам украо од Тома!

Ове филмове у глави гледам сто пута на дан.

20. септембар

Данас после подне у школи Миша и Деки су се на разредном појавили са хокејашким мајицама и клизаљкама преко рамена. Сви знамо да од пре две године тренирају хокеј, али они воле повремено да се појаве у школи тако. Право са часова иду на тренинг. Тренира и Декијев старији брат. Он каже да је добро да се девојчице понекад подсети који је спорт најмушкији.

Прошле године смо и Милан и ја ишли на клизање. Док ми трапаво учимо да ходамо на леду, њих двојица лете по леду. Све девојчице гледају у њих. Што је добро јер не виде кад паднем као врећа на лед. После неколико одлазака, научио сам и ја да се залетим и онда заочим тако да запршти лед. Милан је одустао. Ићи ћу и ове године. Виђао сам пре и Лану тамо.

Данас је Зорка улетела у учионицу као ветар. Носила је дневник, три енциклопедије, огромну ташну и препарираног фаза-на. Она је наша разредна, предаје нам биологију.

Зорка је царица. Стално нас грди и, као, строга је према нама. Али нам све даје и сваки контролни препишемо. А она, као, не зна. И много воли да јој будемо најбољи у школи.

Њен кабинет је најстрашнији и најлепши у школи. Зависи колико волиш цртеже распорених жаба и голубова на зидовима или трупове пластичних људи од главе до струка. Из њих се сваки орган може извадити. То је девојчицама гадно. На зиду су и цртежи великог људског ока, бубрега, срца. Све то развучено неким као концима да се све види шта има унутра. То је и мени нешто гадно. Поред тога је неки чудан календар у две боје, али само за 28 дана. Испод тога је жичани кавез и у њему једна велика крастава жаба. Поред је стаклени акваријум са змијом. Лево су цртежи голог мушкарца и жене са свим оним што треба да имају. То ником није гадно, али је мене срамота да гледам. Осим кад сам редар па останем сам у учионици за време одмора. Е, да... сад је ту и овај фазан.

Зорка нам је саопштила да ће нам доћи у госте деца из Италије на *Ragostj Evrojje*. Биће код нас седам дана. Требало је да дођу у другу школу, али су они отказали. Сад је наша школа домаћин. И још је рекла да ће наше одељење да прими највише деце. Онда нам је нешто причала како је то јако лепо и како ћемо то памтити цео живот. Нисам је много разумео о томе. И на крају је рекла да јој до сутра јавимо ко хоће да буде домаћин.

21. септембар

Пријавио сам се Зорки да будем домаћин. И Деки хоће. И Милан и Миша. И неколико девојчица.

Отац је рекао да је то лепо и да може.

На одмору смо нас четворица причали о тим Италијанима. Миша је рекао да они једу мачке и жабе. Милан каже да је чуо да су Италијани заводници. Ту смо се уплашили за наше девојчице. А Деки је рекао да морамо да их разбијемо у фудбалу. Ја нисам ништа рекао. Ја сам мислио на Лану.

Све ово важно причали смо на другом крају дворишта. Ту је наша липа. А ми смо четири мускетара. Тако нас је учитељица звала још од другог разреда. А онда смо у трећем гледали филм. Најбољи филм икада! Једино никад нисмо успели да се договоримо ко је Д'Артањан, али заувек. Да би било поштено, то се заслуживало. Увек кад смо имали неку тајну коју треба да изведемо, Д'Артањан је био биран. Ваљда зато што је највећа фаца. Добри су и Атос, Портос и Арамис. Али Д'Артањан је нај.

Увек кад је нешто важно, ми одмор проведемо под том липом. Ту смо и смишљали како да пољубим Сашку у четвртом разреду. И како да Милан напише љубавно писмо Милицы. Ту смо делили чоколаде кад сам их онда крао из продавнице. Е, да, и онда кад се мама удала за чика Владу и отишла да живи с њим у други град, па ми Атос, Портос и Арамис дали да будем Д'Артањан. Мислим, само тад.

25. септембар

Данас сам добио пет из биологије. Зорка сваки час пита једног ученика на препад. Још у петом разреду смо укапирани да је то увек ученик који седи десно од ње у првој клупи. Онда се ми договоримо ко учи за следећи час. Онда она постави питање и на препад уперил прст у тог ђака на том месту и каже:

– Ајде ти!

Данас је био мој ред да научим и да седнем на то место у првој клупи. Знао сам да ће то ајде ти да уради и мени, али сам се ипак препао. Иначе ми сваки час седнемо другачије. Њој то не смета. Све док све знамо и имамо четворке и петице. И док је не брукамо по школи.

На крају часа је рекла да ти Италијани долазе 1. октобра. Двадесет шесторо деце. Мало нам је причала како ће изгледати ти дани. И да за нас који примамо децу нема школе седам дана! И да позовемо родитеље на родитељски за то.

26. септембар

Од данас тренирам кошарку. Вера је на час физичког довела кошаркашког тренера и рекла нам да смо довољно порасли да смемо да се бавимо кошарком. И рекла је да нас је она на часовима научила шта је знала и да сад, ко жели, може у прави клуб. Тренираћемо у нашој сали увече.

Вечерас је био први тренинг. Дошао је и Милан са мном. Тренер је довео она два наша позната кошаркаша Митића и Ковачевића, што играју у првој лиги. Они су нам показали неке финте. Рекли су, ако будемо упорни и вредни, да ћемо бити одлични кошаркаши. Онда је тренер рекао да ћемо од фебруара имати и своју лигу. Запамтио сам да се презива Џукелић. То зато што

смо се једва зауставили да се не смејемо кад смо чули. Јер изгледа и говори јако строго. Онда нам је дао лопту и све нас поделио на два коша. Била је гужва, али нас он није ни гледао. Причао је са овим кошаркашима док је наша игра више личила на рагби него на кошарку. Милан и ја знамо двокорак и знамо да водимо лопту, али су нас гурали и тукли по рукама. Али је било лепо. Било је ту и дечака који нису из наше школе.

28. септембар

Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана.
Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана.

Замало да пољубим папир. Сад ми то и није бљак.

Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана.
Лана. Лана. Лана. Лана. Лана. Лана.

Декијев брат лаже да љубав боли.

29. септембар

Имали смо тренинг. Сад сам дошао кући. Данас је тренер до-нео много лопти. Вежбали смо вођење лопте и додавање. Много смо трчали. И много сам се уморио. На крају смо опет играли по целом терену. Нас тридесет а једна лопта. Само сам једном успео да је ухватим и шутнем на кош. Прوماшио сам.

30. септембар

Сутра нам стижу ти Италијани. Баш ме занима какви су.